

Hvis ærede Medlemmer af de andre Partier havde næret en anden Opfattelse, hvis Hjertelaget havde været betydelig varmere, vilde den gamle Kvinde faste Takst ogsaa være blevet betydelig højere.

Jeg mener, der er tilstrækkelig Grund til at uddybe Spørgsmaalet om Aldersrenten til det yderste, fordi det sikkert er det Spørgsmaal, der interesserer de fleste Mennesker her i Landet. Aldersrenten er det, som de allerfleste gamle Mennesker taler om, og dette Samfundsspørgsmaal syssel-sætter tillige en stor Del af de yngre Mennesker. Der er, som sagt, en Rigdom af forskellige Meninger om Spørgsmaalet. Der er den haardkogte Reaktion, og der er den mere blege Liberalisme.

Lad os nu en Gang se et Øjeblik paa det, jeg kalder den haardkogte Reaktion. Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou angreb forleden Dag dem haardt, der arbejdede for at skaffe de fattige mere Mad. Det ærede Medlem er Læge, og han maa som saadan have noget Kendskab til, hvad Mennesket har Krav paa for at kunne leve. Det fik man imidlertid ingen Besked om. Han udtalte sig derimod haardt om Socialdemokraterne, vi, der arbejder for at skaffe de gamle Mennesker mere Mad. Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou sagde bl. a.: „Der er ingen gammel, der overhovedet lader sig foregøgle noget fra Socialdemokraternes Side; fra deres Side har de aldrig faaet andet end store Løfter og store Ord, som aldrig har kunnet blive indfriet“. Nu er dette en bevislig Usandhed, for rundt omkring i de Byer, hvor vi har Magten, staar der Monumenter for, hvad vi Socialdemokrater har gennemført. Der staar nu de smukke Alderdomshjem. I gamle Dage under Højres Regiment stod der de mindre smukke for ikke at sige hæslige Fattiggaarde. Vi kan se til Byer som Holbæk, Vejle, Silkeborg, Aarhus, ja, hele Landet rundt. Der har Socialdemokraterne ganske vist brugt store Ord, det har vi, men vi har ladet dem efterfølge af tilsvarende store Handlinger. Se, det er Sagen, og det bør det ærede Medlem Hr. Johannes Lou saa lidt som nogen anden glemme. Vi har efter Evne praktiseret vore Teorier. Det er derfor ganske urigtigt, naar det ærede Medlem siger, at ingen gammel overhovedet lader sig foregøgle noget fra Socialdemokraternes Side. De gamle tror os. Hvorfor tror de os? Fordi de har Kendsgerninger lige for deres Øjne.

Kærnepunktet i denne Debat om Aldersrentens Størrelse er efter min Mening

dette ganske enkle: Naar en gammel Kvinde paa Landet siger, at hun ikke kan leve af de omtalte 98 Ø. om Dagen, skal hun saa enten gaa paa Fattigvæsenet, eller skal hun sulte? Det er det, man bør have et rent og klart Svar paa, men det har vi ikke faaet endnu, vi har faaet en hel Del vage Udtalelser om, at man vil undersøge Sagen, Indenrigsministeren vil lade nogle Aar gaa hen og saa ad Aare se, hvad der kan gøres. Men det er ikke det Spørgsmaal, der nu foreligger. Nej, det skarpe, klare Spørgsmaal, der foreligger, er simpelt hen dette: Skal den gamle Kvinde, som faar disse 98 Ø. om Dagen, sulte, eller skal hun gaa paa Fattigvæsenet? Naar man laver en Aldersrentelov og gør en saadan amerikansk Reklame for denne Lov, maa man selvfølgelig ogsaa kunne besvare dette enkle Spørgsmaal; hvis man ikke kan det, er det simpelt hen, fordi Loven er daarlig, og fordi dens Forsvarere har en ond Samvittighed. Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou er, som sagt, Læge, og det gjorde mig ondt, at en Læge virkelig vilde indtage dette efter min Mening uheldige Standpunkt overfor de gamle og fattige, thi jeg har den Opfattelse, at Læger burde gaa i Spidsen, naar det gælder sociale Reforme. Naar vi Socialdemokrater blæser i Trompeten for at vække Opmærksomhed, burde Lægerne blæse i Basuner, saa at Murene faldt og der blev Lys og Næring for de gamle; men hvad gør adskillige Læger? De gør det modsatte, det ser vi her. Det gjorde mig, som sagt, ondt, at en Læge vilde indtage det Standpunkt, og jeg spurgte mig selv: Mon det er alle Læger, der ser saaledes paa den Sag? Jeg sendte da i Anledning af det ærede Medlems Udtalelser et Spørgsbrev omkring til alle Læger i Holbæk Amt, og med Formandens Tilladelse vil jeg gerne oplæse dette Spørgsbrev. Det lød saaledes: „Jeg tillader mig herved i Anledning af Debatten i Rigsdagen om Aldersrentelovens Takster at forespørge Dem, om De i Deres Egenskab af Læge mener, at en enlig Mand eller en enlig Kvinde paa Landet vil være i Stand til at forskaffe sig en tilstrækkelig Ernæring, naar hele Aldersrenten til alle Livsformødenheder er henholdsvis 390 eller 360 Kr. om Aaret, og naar vedkommende kun har denne Aarsindtægt. Det bemærkes at sidste Dyrtidstal er 199“. Jeg har faaet en Række Svar, som jeg med Formandens Tilladelse skal oplæse. „En enlig Mand eller Kvinde paa Landet vil ikke — efter min Mening — være i Stand til at forskaffe sig en tilstrækkelig